

Ο ΝΟΥΜΑΣ

ΧΡΟΝΙΑ ΙΔ'. - φύλ. 3 * ΑΘΗΝΑ, ΣΑΒΑΤΟ, 12 ΤΟΥ ΦΕΒΡΑΡΗ 1916 * ΑΡΙΘΜΟΣ 584

ΕΝΑΣ ΛΑΟΣ ΥΨΩΝΕΤΑΙ ΑΜΑ ΔΕΙΞΗ
ΠΩΣ ΔΕ ΦΟΒΑΤΑΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΕΙΑ

ΨΥΧΑΡΗΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ. Πέρα από τή ζωή.
ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ Malatesta.
ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΦΥΛΛΗΣ Στο Μιναρέ.
ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ Κριτικό σημείωμα (Βουτυράς—Μίχας).
ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ. 'Ο πρωτομάστορας. (Συνέχεια).
Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ. Αιγμάλωτος
Κ. ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ. 'Από τὰ «Ρουμπιαγάτ» τοῦ 'Ομάρ Κα-
γιόμ.
ΣΑΙΕΠΗΡ 'Ο 'Οθέλλος (Συνέχεια).
Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΑ.—ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ.—ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟ-
ΣΗΜΟ.

ΑΙΧΜΑΛΩΤΟΣ

Αὐτός καί κρίνει.

Στό θάλαμο ἕνας λύχνος τρεμοσβήνει.

Τό ἴδιο κ' ἕνας ἄνθρωπος στήν κλίνη.

Με κάτασπρη ποδιά μιὰ κόρη οὐράνια—

Ρόδα καί κρίνοι.

Στέζει καί τόν κοιτάει με περηφάνια :

Αὐτός ἐδῶ εἶν' ἐχθρός, αὐτῶν οἱ πόνοι
Δέ γγίζουν τήν καρδιά, ἡ καρδιά μου χιόνι,
Γι' αὐτούς δέ λιώνει !»

'Ολόρθη ἐκείνη.

Κι' ὁ ἄρρωστος ἀγῶ τὰ μάτι' ἀνοίγει,

Τὰ βαθουλά, καί τὰ δικά της σμίγει'

Κοιτάζει τήν πανώρια νοσοκόμα—

Ρόδα καί κρίνοι.

Τό βλέμμα του λυχνάρι λές πού σβήνει,

Λυχνάρι πού δέν ἐσβησεν ἀκόμα

«Μάννα, τῆς λέει, σάν τή φωτιά τὸ στρώμα»

Χλωμὸς σά χῶμα.

Τὸ χιόνι λυῶμα !

Στ' αἴκουσμα «μάννα» πιὸ κοντὰ σιμώνει

Καί τὰ μαλλιά χαιδευτικά τοῦ στρώνει,

Πεντάμορφη μαννούλα ἡ νοσοκόμα—

Ρόδο καί κρίνοι.

«Ἐδῶ κοντὰ σου συντροφιά θὰ μείνω».

Τυφέμει τ' ἀχνὸ τοῦ λαβωμένου στόμα

—«Πῶς θάναι κρύο τῆς ξενιτιάς τὸ χῶμα,

Ρόδο καί κρίνοι !»

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΠΕΡΑ ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ

XXI

Σιωπῇ καί μέσα στήν ἀπεραντωσύνη, τῆς χίλια
βογγητὰ καί χίλια κελαδήματα. "Όλα τ' ἄνθρωπινά
μου βγήκαν καί περπατᾶνε σὰ φαντάσματα. "Έτσι
ἀδεικ ἐδῶ στή γωνιά μου, μοιάζω τὸ κούφιο καλάμι.
Δέ χρειάζομαι παρὰ γιὰ νὰ με ρίξουνε στή φωτιά.

XXII

"Ένα πρωτῆ βρήκα τήν ποδιά μου γεμάτη δάκρυα
κρυσταλλωμένα. Τὰ πήρα στὰ χέρια μου σωρό, τ' ἀ-
νέδασα στὸν ἔρθρο νὰ τὰ φιλήσει, τὰ κατέβασα στή
δειλη, νὰ τὰ κυττάξει καί ὕστερα τὰ τριγύρισα σὲ ὅλες
τῆς ἐρμηκῆς γωνίτσες, πού ξεφυλλίζονται παρθένα τὰ
λουλούδια καί πού οἱ θάλασσες βογγᾶνε δίχως τε-
λειωμό.—'Οπάλλια, φώναξα. Πάρτε ὀπάλλια. δυστυ-
χησμένες ψυχές, νὰ στολιστεῖτε...

XXIII

Με τὰ μάτια ψηλά κατὰ τήν "Έρευνα καί με τὰ
χέρια πάνω στὸν πηλὸ τῆς Δημιουργίας, ἔτσι θέλω νὰ
προσεύχεται ὁ μελλοντικός ἄνθρωπος. "Έργο κι' ὁ
πόνος του καί κάθε βαθὺ τῆς ζωῆς του. "Απὸ τὰ κρύ-
σταλλα τοῦ βραδυοκμένου του ἑαυτοῦ, νὰ βλέπει
πέρα, πρὸς τήν ἐρχόμενη γιὰ τοὺς ἄλλους ἡμέρα, δί-
χως συγκίνησι. Ὑμνητῆς παθητικὸς τῶν ὑπαρκτῶν
καί τῶν ἀνυπαρκτῶν πού ἀγάπησε νὰ γίνει. Κήρυκας
τοῦ θανάτου, πού ξαναδίνει στή ζωὴ τὸ πλάσμα λαμπ-
ρὸ συντρίμμα. "Έτσι διαβαίνοντας, πρῶτος θὰ ὑψω-
θῆι καί τελευταῖος θὰ σώσει τήν ὄρα τῆς ἀποθέω-
σις.

XXIV

"Η αἴγλη σου με ντύνει λαμπρά. Ποτὲ γυνίκα δὲ
φόρεσε τέτοιο φόρεμα. "Η οὐρά μου, ποταμὸς ἀναμ-
μένος, κρατᾶει τήν πύρινη συνέχεια τοῦ ἡλίου. Στὸ
μέτωπόμου κυρτώνουνε στέμα τὰ πετράδια τῶν ἔργων
σου καί τῶν ἰδανικῶν σου. Καί τὰ χέρια μου, πλεγ-
μένα σὲ δέισι, ἀκατάληπτα γιὰ τοὺς τριγύρω μου,
σαρκώνουν ὑπὸ χλωμότατους κρίνους. Εἶμαι ἔτοιμη
γιὰ τὰ μεγάλα γιορτάσα.

ΕΙΡΗΝΗ Η ΑΘΗΝΑΙΑ

ΜΑΛΑΤΕΣΤΑ

Τὰ χεῖλια τους ἀθέλητα ἐνώσανε,
 χέρια μὲ χέρια κρατημένοι·
 στερνὸ τὸ πρῶτο φίλημα πού δάσανε
 μὲ τὴν ψυχὴν στὰ χεῖλιν ἀνεβασμένη.
 Καὶ τὸ βιβλίον γλίστησε ἀφ' τὰ γόνα τους
 καὶ κλειστὴ χάμω τῆς ζωῆς των τὸ βιβλίον.
 Τὰ κακοκέφαλα παιδιὰ, πού μόνα τους
 πιστέφτηκαν νὰ μείνουνε τὰ δύο!

ΚΩΣΤΑΣ ΓΑΖΙΑΣ

Ο ΠΡΩΤΟΜΑΣΤΟΡΑΣ

2.—

Αὐστηροὶ φρουροὶ τῆς Ὁμορφιάς, πού περιμένει νὰ πλαστεῖ, στὸ βάθος τῆς σκηνῆς κοντὰ στὸ γιοφύρι στέκονται οἱ Μαστόροι. Ὅταν ὁ Πρωτομάστορας τοὺς ἀφίνει καὶ σιμῶνει τὴ Σμαράγδα καὶ προαισθάνονται ἂν καὶ πολὺ ἀόριστα ἀκόμη, χωρὶς νὰ ξέρουν τὴν ἀγάπην πού τὸν ἀδυνατίζει μεγαλόπρεπο στὴν ἐπίτηξιν καὶ στὸ παράπονόν τους τὸν φωνάζουν: «Πρωτομάστορα, Πρωτομάστορα». Κ' οἱ ταπεινοί, ταπεινὰ τὸν δέχονται μὲ τὸ μῖσος τους: «Χαμηλῶς τὰ φτερά σου καὶ θυμίσου. Τρεῖς φορὲς ὡς τώρα γκρεμίστηκε τὸ γιοφύρι». Νομίζουν πὼς ξέρουν τὴ μεγάλη τὴ Σοφία πού ὁ Σοφὸς σὺν αἰνίγμα τὴν ἀγναντεύει καὶ μὲ τ' ὄνομά της θέλουν ὁρμῆς νὰ ἐμποδίσουν καὶ λόγια πομπώδη μὲ πεποιθήσιν φωνάζουν: «Ὁ Θεὸς ἐλεύτερο, χωρὶς γεφύρι, ἔκανε τὸ γέφυρον ποταμοῦ μας. Παιὶς, εἶσαι σύ, κ' ἀπὸ πού ἔρχεσαι καὶ τολμᾷς νὰ τὸν σκαλώσεις; Ἀκίντυνα ἀκόμα δὲν ἀναποδογύρισε κανένας τοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ». Πιστεύουν πὼς οἱ Νόμοι τοῦ Θεοῦ εἶναι κείνο πού οἱ πατέρες τους τοὺς ἀφῆσαν καὶ πού ἀγγιχτο πρέπει νὰ μείνει. Καὶ βέβαια ἀκίντυνη δὲν εἶναι ἡ πάλιν ἐναντία στὴν Πρόληψιν, πολὺ πληγωμένος μόνο, καταραμένος ἀπὸ τοὺς πολλούς, θὰ νικήσει ὁ Εἰδωλοθραύστης, θὰ ὑψώσει τοὺς νέους Νόμους· τί σημαίνει ἂ μὲ τὸ χρόνο κ' αὐτοὶ συνήθεια πού ἀλυσσοδένει θὰ γείνουν ὡς πον νᾶρθε ἄλλος Νέος τολμηρὸς νὰ τοὺς συντρίψει; Ἡ Στιγμὴ εἶναι ὥραία.— Μ' αὐτοθαμασμὸ τὸν ἔπαινό τους νομίζουν πὼς λένε οἱ Θεριστάδες—τὴν Κατάρτα στὸν ἑαυτὸ τους. «Μᾶς ἔμαθε ἡ Ζωὴ νὰ χαμηλώνομε τὸ μέτωπον καὶ νὰ σταυρώνομε τὰ χέρια καὶ νὰ σκύβομε». Ταπεινὰ κ' ὑπομονητικὰ. Σ' ἀντίθεσιν χτυπητὴ θὰ θέλαμε ἐδῶ κάποιο γέλοιο θριαμβευτικὰ εἰρηνικὸ τῶν Μαστόρων, ὅμως δὲν τ' ἀκούμε κ' ἐξακολουθοῦν οἱ Ἀνῶλοι πῶς ἀπειλητικοὶ καὶ ἔαυροι μὲν καθὼς τοὺς χτυπᾶνε οἱ Ἀλήθειες τοῦ Πρωτομάστορα. Τὰ λόγια πῖντα σκανταλίζουν μὲ τὴν Ἀλήθειαν πού κλείνουν μέσα τους, ὅμως μονάχα αὐτὴ ἡ Ἀλήθεια νικήτρια θὰ ζήσει. Πόσο δυνατὰ ζωντανὸ τὸ δράμα! Τὸ μῖσος τώρα σκότωσε κάθε συμφέρον καὶ κάθε φόβον. Ἐγκάρδια θέλουν νὰ γκρεμιστεῖ τὸ γιοφύρι, διψοῦν γιὰ τὴν καταστροφὴν τοῦ Πρωτομάστορα. Καὶ μὲ τὸ δρεπάνι τους χύνονται οἱ ἴδιοι νὰ τὸν χτυπήσουν. Οἱ Μαστόροι τρέχουνε. Χλαλοή.

Ὅμως ἔρχεται ὁ Ἄρχοντας. Μπροστὰ του οἱ γυναῖκες καὶ οἱ ἄντρες σκύβουν μὲ φόβον καὶ μὲ σεβασμὸ. Δὲ νιώθουν Ἐκεῖνον πού μόνος, μὲ τὴν ἀξίαν του ὑψάνεται Ρήγας

μὰ πάντα δουλόπρεποι προσκυνοῦν τὸν Ἄρχοντα πού ἀπὸ παιδιὰ σὺν ἀμετάκλητον Πρέπει τοὺς ἔχει ἐπιβληθεῖ. Δὲ σκέπτονται νὰ συζητήσουν· μιὰ πεποιθήσιν εἶναι ἀδύνατο νὰ μὴ θέλει τὸ καλὸ τους, νὰ μὴ εἶναι Καλός, σ' Αὐτὸν τοὺς δένει. Καὶ τὸν λιβανίζουν. Δὲν ἔχουν τὴν εὐκρίνεια μπροστὰ του τὰ πάθια τους νὰ δείξουν· εἶναι ἔτοιμοι νὰ χορέψουν καὶ νὰ γλεντήσουν ἀφοῦ τὸ θέλει Ἐκεῖνος· τιποτένιοι καὶ σκλάβοι κολακευτικὰ ὑμνοῦνε τὴν Ἀρχήν: «Τιμὴ καὶ δόξα σὲ σένα Ἀφέντη, πού γιοφύρωσες τὸν ἄγριον ποταμὸ. Τ' ὄνομά σου θὰ τὸ σκαλίσομε ἀπάνω στὰ πελέκια του γιὰ νὰ τὸ θεωροῦνε κ' σιῶνια νὰ τὸ βλογοῦνε οἱ μελλούμενες γενιές». Μόνον οἱ Μαστόροι ἀνήσυχτοι, ἀπελπισμένοι κ' ἀπειλητικοὶ ἐπαναστατοῦν σὺν ἀκοῦν πὼς ὁ Πρωτομάστορας τώρα θέλει νὰ παρατήσει τὸ θριαμβευτικὸ του διάβα γιὰ νὰ κλειστεῖ σὲ σπίτι. Ἴσως ὅμως νὰ μὴν εἶναι ἀκόμα ἀρκετὰ χτυπητὰ ζωγραφισμένοι· κάτι πολὺ ἐντόμυχον καὶ σῶχρονον πολὺ πλατὺ τοὺς λείπει. Καὶ τὸ Μυστήριον ὀλοένα πυκνώνεται. Οἱ χοροὶ σὲ δὶ' ἄεθρον ἀλλοιωτικῶν, ὅμως πολὺ τραγικῶν ἐνῶ ἀκούονται δυατέες οἱ βροντιές ἴδια φρίτουν ἀναμένοντας τὴ Μάννα. Γύρω τῆς στεμνῶγονται τρεμουλιαστὲς ὅλες οἱ Ἐλπιδες· τὴν πιστεύουν ὀλοβάθρα ὅπως πάντα πιστεύει ἡ λαϊκὴ ψυχὴ τοὺς θρούλους χωρὶς ποτὲ νὰ ξέρει γιὰ τὴν ἐσώτερην Ἀλήθειαν τους. Κι' ἀκούει γιὰ τὴν μεγάλη τὴ Θεοῦ. Πάλιν μὲ Τρόμον μὰ καὶ μὲ Χαρά. Δὲν ξέρουν πού εἶναι ἡ Κοπέλλα πού πρέπει νὰ στοιχισθεῖ. Δὲν τῶπε ἡ Μάννα: «Μονάχα ἄπλωσε ἀπάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους τὰ φτερά τῆς Μοῖρας· σὰ φτερά ὄρνιθου ἀρπακτικῶν». Μὰ ὅποια κ' ἂν εἶναι θὰ πονέσει ὁ Πρωτομάστορας,—θὰ σωθεῖ, στογάζονται οἱ Μαστόροι.

Κι ἀκολουθεῖ τὸ Intermezzo. Γεμάτο φιλοσοφία λυρική γιὰ τοὺς αἰώνιους ἔπους σκοποὺς τῆς ἀνθρώπινης τραγωδίας, ἐγκλείνοντας κ' ὅλη τὴ σκέψιν τοῦ ἔργου. Οἱ Γύφτησες τῆς Ἀγάτης σὰ λυγωμένες ἀπὸ τὴ γλύκα τραγουδοῦν τὴν ὁμορφίαν τῆς ἡδονῆς, «Ὅλα τὰ γιοφύρια δὲν ἀΐζουν ἓνα φιλι ἀπάνω στὸ στόμα», τῆς ἡδονῆς πού ὑπεράνω καὶ τοῦ πόνου μεθαίει: «Βαθιά τὸ ἀλέτρι τῆς ἀγάτης ὀργάνει τὰ κορμιά μας κ' ὅλες οἱ πίκρες σ' ἐργουνται, γεννοβολοῦν, θερσιέουν καὶ τρῶνε μας τὴν καρδιά. Καὶ μεῖς πεθαίνομε ἀπὸ τὸν πόνον καὶ σκύβομε καὶ λέμε: Ἐλυκότερο πρᾶμα δὲν ὑπάρχει ἀπὸ τὸν ἀπάνω κόσμον». Χορεύοντας τραγουδοῦν ὑπέροχα τὸ Φίλι οἱ Γύφτησες τῆς Ἀγάτης ἐνῶ οἱ Κοπέλλες ξαφνιασμένες καὶ κόκκινες ὑμνοῦν τὴν ἀγάπην τῆς κοινῆς ἀντίληψιν· ὅταν τῆς παραστήσει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, κ' οἱ Γύφτησες τῆς δουλειᾶς σωριασμένες, αὐστηρά, τὸ Γιοφύρι τραγουδοῦν: «Τὰ δυνατὰ σου χέρια, Πρωτομάστορα, πού θένε νὰ μαλάξουν, σὺν ἀπαλῶν κερί, στίς φουχτες τους τὴ Μοῖρα, λιγοθυμοῦν σὰ θυμηθῶντε τὸ σῆμα τὸ στηθιδῶν τῆς γλυκειᾶς γλυκειᾶς Γυναίκας. Λύσε ἀπὸ τὴ μέση σου τὴ ζώνην τῆς ἀρρώστειας. Ἐοῦ δὲν ἤρθες στὴ ζωὴ γιὰ νὰ χαρεῖς μονῶρθες γιὰ νὰ χεῖσεις». Ἡ Αἰθῶνία πάλιν τοῦ βαθύτατου σωστοῦ ἐναντία στὴν Ἐξέπῃ τὴν ψεύτικη ὅσον κ' ἂν εἶναι μεθυστικὴ· εἶτι τραγουδοῦνται σήμερον οἱ ἄγραφοι ψυχικοὶ νόμοι τῆς ἀρχαίας Τραγωδίας. Καὶ θριαμβευτικὰ τὸ μικρὸν τους ἕμνον τοῖζουν οἱ Θεριστάδες σὲ δυνατὴ ἀντίθεσιν: «Ἀλάφρωσα! Φοβήθηκα μιὰ στιγμὴ κ' εἶπα: Εἶναι μεγαλῆτερος ἀπὸ μένα. Ὅλοι, τὸ βλέπω τώρα, σὺν τὰ στάχια γέροντα ἀνήμποροι μπροστὰ στὸ δρεπάνι τῆς Μοῖρας. Ἡ Μοῖρα περνᾷ ἀπὸ κάτω μας καὶ πίσω καὶ μπροστὰ μας σὰ θάλασσα φουρτουνιασμένη τὸ μεσονύχτι κ' εἵμαστε βάρκες χωρὶς φῶς, χωρὶς τιμὴν,

χωρίς ζουκί». Ίσως και κάποιος τρόμος να ύπολανθάνει μέσα στο φτόνο γιατί είναι φοβερό κάποιος τὸ χέρι τῆς Ἀνάγκης σάν κι' αὐτούς να μὴ προσκυνάει, δική του Μοῖρα πλάθοντας. Ὅλοι πρέπει να εἶναι τυποτένιοι.

Κλαίνει οἱ γυναῖκες γιατί ἡ κάθε μιὰ φοβάται μὴ τὸν ἑαυτὸ της ὑποψιαστοῦν κι' ὅσο σωμαίνει ὁ Πρωτομάστορας ζητοῦν τουλάχιστον αὐτὸν να θυσιάσουν ἀνοφύλευτα γιὰ τὸ γιοφύρι, μὰ τί τοὺς μέλει; Ἄς ὁμολογήσει τὴν Ἀγάπη του κ' ἄς σώσει τὴ Ζωή του· δὲ νιώθουν καν πὼς ἓνας Πρωτομάστορας ἂν ὁμολογήσει, θὰ ὁμολογήσει μόνον γιὰ τὸ ὑψώσει τὸ Ἔργο τῆς ζωῆς του. Μόνον οἱ Μαστόροι ἀπειλητικὰ ἀπαιτοῦν τὸ θῆμα να παραδώσει: «Ἐνας ἀρχηγὸς δὲν ὀρίζει τὴ ζωὴ του. Ξερίζωσε τὴν καρδιά σου πὺν τρέμει καὶ ῥίξε τὴν στὸν ποταμὸ καὶ πάμε». Μεγαλόπρεπα τὰ λόγια τους, ὅμως καὶ πάλι πὺν δραματικὴ θὰ θέλαμε τὴ διαμάχη μεταξύ Θεριστῶν καὶ Μαστόρων.

Οἶχτο κανένας δὲν αἰστάνεται γιὰ τὴ Σμαράγδα ὅταν ὁμολογῇ. Οἶχτο, ὁ ὄχλος; Χαρούμενα γλωσσστρώει τὴν Ὀμορφιά τῆς Ἀγάπης. Λόγια ἄσκημα πὺν ὅμως σύμφωνα συντροφεύουν τις ὥραιες πράξεις. Ὁ οἶχτος πάντα χαμηλώνει. Μισημένοι ἀπὸ τοὺς πολλοὺς οἱ Ὁραῖοι πὺν μεγάλα ζοῦν τὴν ἀτομικιά τους Ζωή. Πόσες ὁμορφιές θὰ χαλνοῦσαν ἂν καθένας εἶχε τὴ δύναμη να τις νιώσει. Κλάμματα δὲν πρέπει στὴ Σμαράγδα. Γλωσσοφάγωμα μόνον ἢ Λατρειές. Οἱ Γύφτες τῆς Ἀγάπης σὲ Συμπάθεια μνημόσυνο ἄξιο τῆς ὑψώνουν: «Τὰ χέρια μου ἐγὼ ἀπλώνω κ' εὐλόγῳ τὴ Μοῖρα σου. Σμαράγδα. Ἄχ! ἄς εἶτανε καὶ γὼ σάν καὶ σένα να χαρῶ τὴ Ζωὴ καὶ τὸ Θάνατο». Λατρεία πολὺ ψηλὴ ὑπέρτερη; γνώσης τῆς δείχνουν κ' οἱ Μαστόροι μὲ τὴν ἀλύγιστη σκληρότη τους, ἀπαιτοῦν ὅσο κι' ἂν πονάει ἐνῶ τὴ χτίζουν να μὴ τρέμει, μὲ τὸν ἕμνο πὺν μὲ τ' αὐλα φτερά τῆς ἀφοσίωσης στὸ Ἰδανικὸ ἐπιχίδειό της ὑψώνουν Κινητήριον στὸν Πρωτομάστορα. Στὸ ἥρεμο τώρα δεῖλι «πὺν ὅλα τὰ χρυσώνει ἢ δύση τοῦ Ἥλιου» ῥιζγοντας τίς στερενές πέτρες, μπροστὰ στὴ συντέλεια τοῦ Μεγάλου, οἱ Θεριστῶδες, χωρὶς ἐσώτερη ἄξια, γιὰ μιὰ στιγμή μόνον, ξεχνοῦν τὸ φτονερὸ μῖσος. Οἱ Δυνατοὶ ὅταν εἶναι νικητὴς ἐπιβύλλονται καὶ στὸν ἄλλο. Κι' ἄρμονο:σμένε ἄντηχει ἴδια στὸ ἀποθέωμα τῆς ἀφάνταστης νίκης τὸ ἀλλάγμα τῶν δύο χαρῶν μὲς' στὰ τέφρα καὶ μὲς' στίς κασιανιέτες: «Γιὰ σου, χαρά σου, Πρωτομάστορα».

Ἀνάσταση νεκρῶν σὲ καινούρια ζωὴ ἀναζητᾷ πάντα ὁ Ψηλορείτης. Στὸν Προφήτη πὺν δραματικὰ ῥίγη σχορτοῦσε στὸ ἀρχαῖο κοινὸ, ὅταν μ' ὅλη τὴν Πειποιβήση πίστευε σ' αὐτὸν, καὶ πὺν ἀσυγκίνητους σήμερα μᾶς ἀφίνει γιατί δὲν τὸν βλέπομε ζωντανὸ στὴν ψυχὴ μας. ἔδωσε τὴ ζωτικότη πὺν μπορεί καὶ πάλι τραγικὰ να μᾶς ἐξάψει, τὴν ἐπιστημονικὴ Ἀλήθεια. Ἀναζωνάνεψε ὄχι μόνον τὴ μοναδικιά σκητὴ τοῦ Τριεσεία μὰ καὶ τὴν ἐντύπωση πὺν προξενώσε. Ἦ Μάννα του, γιὰ μὲ κάτασπρα μαλλιά ἑαγριμένη κ' ἐπιβλητικὴ γεροκατοῦμενη ἀπὸ ἓνα κοριτσιὰ γλωμὸ—ἢ ἔξωτερικὴ μορφὴ μένει ἴδια ἢ ἀρχαία συναρπαχτικὴ ἢς μὴ τὸ νιώθουν οἱ Θεριστῶδες, τὸ νιώθουν οἱ Μορφωμένοι μαζὴ μὲ τὸν ποιητὴ—ἢ Μάννα του δὲν εἶναι πιά μάγισσα. Τ' ἀστερία καὶ τὰ βοτάνια ἀπόκρυφα δὲν τῆς φανερώνουν. Δὲν ἔχει τίποτε τὸ Θρυλικὸ, στ' Ἀνθρώπινα στηρίζεται—ὁ Πόνος τῆς δασκάλεψε τὰ μυστικὰ τῆς Ζωῆς» καὶ μέσα μας ἀληθινὰ ἀντηχοῦν τὰ λόγια τῆς πλεγμένα καὶ μὲ τὴ δράση τῆς ὅλης Τραγωδίας. Τραγικὴ ἔχει δίκιο ἐναντὰ στὸν βα-

θυστοχαστο ἀδυνατισμένο τώρα Πρωτομάστορα, ἔχει τὴ Δύναμη τὸ Πρέπει του να δεῖ καὶ να τοῦ τὸ πεί. Καὶ δὲν εἶναι ὑπεράνθρωπη. Ἡ ψυχὴ της εἶδε τόσον πόνο ὥστε να μὴ βλέπει πιά τ' ἀνοφύλευτο τοῦ να λυπούμαστε, τὴν ἀδιαφορία γιὰ τὸν Καημὸ πὺν αἰστανόμαστε πάντα στὴν ἀρχὴ ὅταν ὑψοθούμε, γύρισε στὴ Συμπάθεια γιατί ξέρε πὼς ὅσο κοινοτυπικὸ κι' ἂν εἶναι να ζεῖ κανεῖς, ὅσο κι' ἂν εἶναι ὁ μόνος δυνατὸς Σκοπὸς ἢ ὑπέρτερη Ὀμορφιά τοῦ Ἐγὼ, μένει πάντα ἀναπάντεχος, φριχτὰ ὀδυνηρὸς μ' ὅλη τὴν Ὀμορφιά του ὁ Πόνος, κ' ἢ Θυσία, γιὰ κείνον πὺν πονάει. Στὸ ἀνώτερο Χρέος ὑπακούει ἀλλὰ τὴν καταδίκη τῆς Σμαράγδας μόνον μὲ πικρότατη θλίψη τὴν ἀφίνει να μαντευτεῖ. Δὲν τὴν ὀνομάζει ἑκείνη μόνον ὅτι ζητᾷ ὁ ποταμὸς, τὴν πλανεύτρα γυναῖκα μπορεί καὶ πρέπει να φανερώσει. Μὰ πὺν εἶναι; τὴν Ἀγάπη του ὁ ἴδιος ὁ Πρωτομάστορας εἶναι ἀνεγκασμένος να τὴν ὁμολογήσει. Γιατί να προσθέσει ὁ Ποιητῆς: Ἡ μονάχη ἢ Γυναῖκα; Χαλνᾷ τὴν ὑπέροχη σύλληψη, ὑπέροχη ὄχι μόνον γιὰ τὸ δραματικὸ ἐνδιαφερό πὺν δυνατότερο ἀμέσως συναρτᾷ μὰ καὶ γιὰ τὴν ἀλήθεια τῆς φιλοσοφικῆς Σκέψης: Γιὰ νᾶχει ἄξια πρέπει μὲ τὴ δικιά του τὴ Θέληση να γίνει ὁ σκοτωμὸς». Δύναμη ἔχει μονάχα ὅτι πλάθεται θεληματικὰ στὰ βάθια τοῦ ἔϊναι. «Πρωτομάστορα, σκίσε τὰ στήθια σου καὶ βγάλε τὴν καρδιά σου καὶ βάλε τὴν θεμέλιο στὸ γιοφύρι ἢ θες να στεριώσει. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχω να σοῦ πῶ». Καὶ φεύγει ἢ Μάνα περήφανη, σκληρὴ καὶ στὸν ἑαυτὸ της. Εἶναι τόσο βαρὺ κάποτε ἀλύγιστα να ὑποφέρει κανεῖς τὴ Γνώση τῶν μυστικῶν τῆς Ζωῆς! Καὶ φεύγοντας τὴν ἀκολουθεῖ ἢ βαθύτατη συγκίνηση πὺν ξύπνησε ἢ νεώτερη ἀνάσταση τοῦ ἀρχαίου Προφήτη. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχει να μᾶς πεί.

Πολὺ λιγότερο ὁμορφὴ ἂν καὶ δραματικὴ ἴσως μὲ κάποια ἀτομικὴ δύναμη εἶναι ἢ μορφὴ τοῦ Ἀρχοντα. Ὀχλοκρατικὰ δραματικὴ. Στούς πολλοὺς θὰ ἀρέσει, σὲ κείνους πὺν συγκινοῦνται. φτάνει να δοῦν ἓναν Ἀρχοντα στὴ σκητὴ πὺν συγκινοῦνται ἀπ' ὅλη τὴ στομφώδη ἀψυχή μεγαλοπρέπεια. Τὰ συναισθήματα πὺν σπάνια παρουσιάζονται, πὺν ἴσως ποτὲ δὲν αἰστανθήσομε μεις οἱ ἴδιοι, μποροῦν ἴσως να μᾶς συγγλονίσουν ἀλλὰ μόνον τὴν πρώτη φορὰ πὺν πρωτότυπα θὰ τὰ ξετυλίξει μπροστὰ μας ὁ Ποιητῆς, ἔπειτα ἀμέσως στὴν ἐπανάληψη ἀφύσικα καὶ βιασιμένα μᾶς φαίνονται. Μόνον ὅτι στὸ βάθος εἶναι γενικά καὶ ἀδιάκοπα ζωντανὸ μέσα μας ἄς τὸ ἐξάπτει καὶ σ' ὑπερβολικὴ Ὀμορφιά ὁ Ποιητῆς μᾶς στὴν ἀνώτερη, ξελεπτισιμένη διανοητικότη. Δὲν αἰστανόμαστε δικὴ μας τὴν πάλη στὴν καρδιά τοῦ Ἀρχοντα ἴσως γιατί δὲν τὴν ἐπλάσε μεγάλη ὁ Ψηλορείτης, ἴσως γιατί μένει ὁ Ἀρχοντας ἔξενος ἀπὸ ὄλο τὸ ψυχικὸ σύμβολο, πολὺ περισσότερο ὅμως γιατί εἶναι δύσκολο να φαντασθοῦμε να ζήσομε μ' ἓναν πατέρα καταδικάζοντας χωρὶς να τὸ ξέρε σὲ θάνατο τὸ ἴδιο τὸ παιδί του. Σήμερα τίς ἐνωθεῖς διαμάχες πολὺ περισσότερο ζητοῦμε. Πρὶν προφτάσει να μᾶς συγκινήσει θύμισες ἀρχαίων Ἡρώων ξυπνάει, Ἡρώων πεθαμένων μέσα μας. Εἶναι ὁ Ἀρχοντας ὁ καλὸς πὺν γιὰ τὸ λαὸ του τὸ γιοφύρι θέλησε, γιὰ να περνοδιαβαίνουν ἡσυχὸι ἀποπάνω ἀπὸ τὸ ποτάμι τὸ νικημένο. Κι' ὅταν στέριο τὸ νομίζει, στὸν Πρωτομάστορα ὅτι θέλει να τοῦ ζητήσῃ μ' εὐγνωμοσύνη θὰ τοῦ τὸ χαρίσει. Μ' ἔξοδα δικὰ μου ὅσο μεγάλο σπίτι θὰ σοῦ χτίζω». Ὀμως μόλις τὸ γιοφύρι να γκεριμεταί βλέπει, στὰ πρῶτα λόγια τῆς Μάννας δοκιζεται τὴ Γυναῖκα πὺν ἀγαπᾷ ὁ Πρω-

τομίστορας στο θάνατο να παραδώσει για να σώσει την πολιτεία του. Ολιγο αδικω για την αντίληψη του ὄχλου δὲν ἔχει δικαίωμα νὰ αιστανθεῖ. Ἄν ἀρνηθεῖ ὁ Πρωτόμαστορας νὰ ὁμολογήσει, τὸν ἴδιο θὰ θάψουν ἴσως κι' ὁ Πόνος τὸν ἀναγκάσει νὰ μιλήσει : « Καλεῖτερα νὰ σκοτωθεῖ ἓνας και νὰ σωθοῦν χιλιάδες. Χαρὰ σὲ κείνον πού γιὰ ἓνα λαὸ δλόκληρο πεθαίνει ». Ἴσως και χαρὰ στὶς χιλιάδες πού ζοῦν και πεθαίνουν γιὰ νὰ πλαστεῖ ὁ Σεχωριστός . . . ἄλλ' ἀνώτερη Σκέψη δὲν ἔχει καμιά. Λόγους και σύμβολα δὲν ἔξετάζει. Εἶναι Ἄρχοντας. Αὐτὸ μόνο ξέρει : « Και τὸ κακὸ πού ἓνα φυλλαράκι μόνο ἀβλαβο εἶναι στὰ στήθια τοῦ καθενοῦ σὸς δέντρο γίνεται μέσα στὰ στήθια τὰ δικὰ μου και φουντώνει και ρίχνει ἀπλοκαμοῦ; τις ρίζες και τρώει μου ὅλα τὰ σωθικά... » Στὴν ὁμιλία του με τὴ Μάνα ἴσως νὰ εἶναι πιδ ψυχικὰ ψηλὸς ἀπὸ τὸν ὄχλο ἀλλὰ βέβαια ὄχι στοχαστικά. Κι' ὀρκίζεται τὸ θῦμα νὰ παραδώσει, μαζεύει ὅλες τις κοπέλλες γιὰ νὰ βρεθεῖ ἡ φταιχτρα, ἡ νύχτα δὲν πρέπει νὰ τοὺς βρεῖ χωρὶς τὸ σκοτωμὸ, τ' ὀρκίζεται στὸ κεφάλι τῆς Σμαράγδας. Σκηνὴ ἀπεριγράφητης τραγικῆς εἰρωνείας γιὰ τὴν ἀρχαιότη πού ὁμως σήμερα πλαστὴ μᾶς χτυπᾷ και μ' ἀντιπάθεια τὴν ἀκοῦμε. Κ' ἐπιμένει με μακρὰ, κουραστικὴ ἐπανάληψη : « Ὅποιος ἀπὸ σᾶς τὴ γνωρίζει, τὸ κριμα τοῦ λαοῦ νὰ εἶναι στὸ κεφάλι του ἀπάνω και στὸ κεφάλι τῶν παιδιῶν του, βουνοῦ κατὰρα ἃ δὲν τὴν μαρτυρήσει. Ὅποια θέλει ἄς εἶναι κι' ἀδερφή ». Τὸ νόημα τῶν λόγων του τελευταῖος ἀπ' ὅλους τὸ νιώθει ὅταν ὀλοφάνερα ὁμολογεῖ ἡ Σμαράγδα. Τὴν Ἀγάπη της. Ὁ πατέρας δὲ θέλει, δὲ μπορεῖ ἀκόμα νὰ τὸ πιστέψει, κι' ὅταν ὅλα και τ' ἀπάνταστα ἀπὸ τὸ στόμα της ἀκούει, στὰ χεῖλια του ἀνβαίνει γεμάτη ἀγωνία ἡ σπαραχτικὰ ὁμορφὴ φωνή : « Παιδί μου λυπήσου με. Πῆς πῶς δὲν εἶναι Ἀλήθεια. Πῆς πῶς εἶναι ὄνειρο φριχτὸ πού βλέπω ». Κ' ἡ κραυγὴ του τώρα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν καρδιά μας ἀντηχεῖ γιὰτὶ ἓναν Πόνο κλείνει μέσα της. Ἀλήθεια ἔχουν και τὰ λόγια του ὅταν ἀμέσως ὕστερα βαρῶν τὴν καταριέται : « Πελέκι πιδ βαρὸ ἀπ' ὅλο τὸ γιοφύρι ἡ κατὰρα μου ἀπάνω σου, Σμαράγδα », ὅμως ἐπιμένει, κι' εἶναι τόσα πολλὰ, τόσο πολὺ με στόμφο κοινότητα τὰ λόγια του πού κάθε συντονισμό χαλνοῦν. Μιὰ ἀσχήμα αἰσθανόμεστε πού μᾶς πληγώνει. Ρητορικὴ, « τρυμῆς » γιὰ θεατρικὴ ἐντύπωση, κι' ἡ συγγνώμη τὴν τελευταία στιγμὴ πού στὸν ἐνταφιασμό τὴν τρανοῦν. Ἐξωτερικὲς, ἐξεζητημένες κινήσεις πού κλάμματα μικρὰ στ' ἀνωθο κοινὸ φέρουν, χαρακτηριστὰς ἀσχετος με τὸ Ἔργο. Γιατὶ, γιὰτὶ νὰ χαμηλώνει ὁ Ποιητὴς ;

(Ἀκολουθεῖ)

ΑΛΚΗΣ ΘΡΥΛΟΣ

Υ. Γ. Ἡ ἀλληλοδιάδοχη ποικιλία κι' ἀλλαγὴ ρυθμῶν και μέτρων τῶν ἀρχαίων χορικῶν δὲν μπορεῖ νὰ θεωρηθεῖ ἂν ὄχι ἴδια ὁ σημερινὸς ἐλεύτερος στίχος τουλάχιστο σὰ δυνατὴ προηγήσῃ του ;

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

— Στὸ χορικὸ τῆς Ἰφιγένειας πού τυπώσαμε στὴν 20 σελίδα, ὁ πέμτος στίχος πρέπει νὰ διορθωθεῖ ἔτσι :

Τὰ πέλαγ' ἀντιλάησαν και τᾶντρα τῶν κυμάτων,

γιατὶ ἔτσι τὸν θέλει ὁ ποιητὴς.

— Μεγάλὴ ἐπιτυχία ἡ ἐσπερίδα τοῦ ἀκουράστου Σιγάλα τὴν Τρίτη βράδι στὸν «Παρθασό». Κόσμος πολὺς και διαλεχτὸ πρόγραμμα.

— Στὸ ἐρχόμενο φύλλο θὰ τυπώσουμε ἓνα καινούριο δῆγμα τοῦ Δημοστ. Βουτροῦ : «Και κανένα καλό!»

ΓΙΑΝΝΙΩΤΙΚΑ

ΣΤΟ ΜΙΝΑΡΕ

Πάνου στὸ μιναρὲ, μέσα στὰ οὐράνια,
« Ἀὐ ἰλὰ ἰλκλά » Τουρκόπουλο λαλάει,—
στὸ μιναρὲ πού ἡ τόση περηφάνεια
τοῦ κόπη ὡς ἡ κορφὴ του ἔπεσε, πάει.—
Κ' ἡ φωνοῦλα τραβᾷ και πάει νὰ σβῆση
στὰ οὐράνια, ὅπου ἡ Νοτιὰ μοιρολογαί
κι' ὅπου γνέφια πηχτὰ τᾶχουν μαυρίσει.

Καθένας ὅπου ἐπέρασε ἡ καρδιά του
φράχτες με βατσουνιές θὰ ξεχωρίση
πῶς κρύβει τὸ Τουρκόπουλο βαθειὰ του
τὰ οὐράνια σκοτεινὰ και βουρκομένα
και μοιάζει τὰ συντρίμια πού ἀποκάτου
στὸ μιναρὲ εἶναι ἀκόμα σκορπισμένα
κι' ἀπόξ' ἀπ' τὸ τζαμί, στοῦ; τάφους γύρα . . .

Ἀνὸ γλυκὰ χανουμάκια, τυλιγμένα
σὲ μαῦρα ρούχα και γιομάτα μῦρα,
διαβαίνουν κ' ἡ στράτα, λές, ἀνθίζει.
Μὰ ἀκοῦνε τὴ φωνὴ κι' οὐράνια λῦρα
τοὺς φαίνεται. Και κάτι ψιθυρίζει
μιὰ 'πὸ τις δυὸ κατὰκαρδα θλιμμένη.
Σὰ «σεβντά», σὰν «καρδοῦλα» ὀνοματίζει . . .
Κι' ὀλοένα τὸ ζευγάρι και μακραίνει.

Δὲ βλέπει τὸ Τουρκάκι. Μὲς στὸ θεῖο
τὸ σύγνεφο τῆς δέησης πάντα μένει.
Και κάτου ὁ γέρο-χόντζιας σ' ἄλλους δυὸ
δηγιέται πῶς ἐγράφηκε νὰ πῆση
τοῦ μιναρὲ ἡ κορφὴ—κακὸ σημεῖο—
λίγο προτοῦ τ' ἀρχοντικὸ τὸ φέσι
νὰ πέση ἀπὸ τῆς ἀνεσῆς του τὰ ὕψη.
Κυττάει τὸ μιναρὲ και μὲς στὴ μέση
λέει : « Μ' ἀνάγκη στὴ ζωὴ μας εἶν' ἡ θλίψη ».

Γιάννενα. Σεπτέμβρης-Δεκέμβρης 1915.

ΦΩΤΟΣ ΓΙΟΥΦΛΛΗΣ

ΝΕΑ ΒΙΒΛΙΑ

ΗΛΕΚΤΡΑ τραγωδία Οὔγκο φὸν Ὀφμανσταλ, μετάφραση Κ. Χατζόπουλου (δρ. 1,50). Εἶδαμε στὶς βιβρινές τῶν βιβλιοπωλείων τὸ καινούριο βιβλίο τοῦ κ. Χατζόπουλου και με χαρὰ ἀκούσαμε πῶς σὲ λίγο βγαίνει σὲ βιβλίο κι ὁ Φάουστ τοῦ Γκαίτε. Ὅσοι θαμάσανε τὴν τραγωδία τοῦ Ὀφμανσταλ στὸ θέατρο πού παίχτηκε τόσες φορὲς, μ' ἐπιτυχία μοναδική, θὰ θελήσουν τώρα νὰποχτήσουν και τὸ ἀληθινὰ ὁμοφροτυπωμένο βιβλίο. Ὅσο γιὰ τὸ «Φαουστ», ἡ μετάφραση τοῦ κ. Χατζόπουλου θάποστρατεύει ὅλες τις ὡς τόσα μακαρονίστικες μεταφράσεις τοῦ ἔργου πούχουνε βγεῖ και θὰ μᾶς δώσει αὐτοῦσιο τὸ ἀριστοῦργημα τοῦ Γκαίτε.

Ἡ ἐκδοτικὴ ἐταιρία «ΤΑ ΕΡΓΑ», πού ἐπιμελήτης της εἶναι ὁ Ν. Ποριώτης, ἔβγαλε τὸ 2ο ἀριθμὸ της με τὸ «Σὰν τὰ φύλλα» τοῦ Ἰωσήφ Τζιακόζα, μεταφρασμένο ἀπὸ τὸ Ν. Ποριώτη (δρ. 1). Κάθε σύσταση γιὰ μετάφραση τοῦ Ποριώτη εἶναι περιττή. Τρίτο βιβλίο «Τὰ ἔργα» θὰ βγάλουν τὴν «Τρισεύγενη» τοῦ Κωστή Παλαμά.

Ἡ ἐκδοτικὴ ἐταιρία «ΑΓΚΥΡΑ» ἔβγαλε τὴ «Μανὸν Λεσκό» τοῦ Ἀββᾶ Παβέ. (Πουλιέται δρ. 2.10) στὸ Ἀκαδημαϊκὸ βιβλιοπωλεῖο [δὸδος Ἀκαδημίας 40] ὅπου πουλιόνται κι' ὅλα τὰ παραπάνου βιβλία. Ἄλλα βιβλία καινούρια τῆς «Ἀγκύρας». «Οἱ θεοὶ διψοῦν» τοῦ Ἀνατόλ Φράνς (δρ. 2.30), «Κλεοπάτρα» Τ. Ἀμπελά (δρ. 1.80). «Ἡ ζωὴ τῶν μελισσῶν» Μαίτερλιγκ (δρ. 2) και «Οἱ τέσσερις διαβόλοι» (δρ. 1.70).

ΑΠΟ ΤΑ "ΡΟΥΜΠΑΓΙΑΤ", ΤΟΥ ΟΜΑΡ ΚΑΓΙΑΜ (*)

22

Καγιαμ τί κάθεσαι και κλαῖς γιά τ' ἁμαρτήματά σου;
Καί τόση πιὰ βαρυνθυμιὰ τί σ' ὠφελεί, στοχάσου;
Μιά και τὸ Ἔλεος τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι γιά τοὺς δικαίους
Παρά γιά τοὺς ἁμαρτωλούς, γιατί τὰ βογγητά σου;

23

Ἄν εἶτανε στὸ χέρι μου, δὲ θάθελα νὰ γεννηθῶ.
Τὰ βήματα μου ἂν ὄριζα, σὰν ποῦ νὰ πάω; ποῦ νὰ σταθῶ;
Καλλίτερα δὲ θάτανε στὸν κόσμον αὐτὸν τὸ μάταιο,
Μηδὲ ναρχόμουνα ποτὲ μηδὲ νὰ φύγω. . . . και νὰ ζῶ!

24

Κάποια χαρὰ σ' αὐτὴ τῆ γῆ τώρα γλυκοχαράζει,
Ποῦ κάθε ζωντανὴ καρδιά στὴν ἔρημο κυττάζει.
Κάθε κλαρί, λὲς τοῦ Μωϋσῆ, πὼς τ' ἄσπρο χέρι δείχνει
Κι' ἀπ' τὴν ἀνάσα τοῦ Ἰησοῦ ὁ ἀγέρας εὐωδιάζει.

25

Ὅσο κι' ἂν εἰς' ἐσὺ τρανὸς τὸν πλαγιανὸ λυπήσου,
Ποτὲ κανένας νὰ μὴ δῆ κακὸ ἀπὸ τὴν ὀργή σου.
Ἐπόφευγε μονάχος σου κ' ἔτσι δὲ θὰ μποροῦνε
~~Κι' ἀπ' τὸν~~ ἄημιό τὸ θῦμα ἐσέμε *οἱ φίλοι και οἱ ἐχθροί σου.*

νὰ γίνε
26

Τὸ Ραμαζάνι ἐτέλειωσε, κι' ἀρχίζουν οἱ γιορτάδες,
Μέρες χαρᾶς μαζί με τοὺς καλοὺς παραμυθάδες
Κι' αὐτοὺς ποῦ φέρνουν τὸ κρασί ἐμπόροι τῶν ὄνειρων . . .
Ἐμπρός, ὅσοι νηστέψατε κρασί νὰ πιήτε ὀνάδες!

27

Λίγους στὸν κόσμον πίστευε φίλους ἀγαπητούς σου
Καὶ βγαῖνε μόνο κάποτες ἔξω ἀπ' τοὺς στοχασμούς σου
Καὶ κείνον ποῦ τὸ χέρι του θαρρεῖς γερὸ ἀπακοῦμπι
Ἐξέταξέ τονε καλά και πάντα ἔχε τὸ νοῦ σου.

28

Αὐτὸς ὁ θόλος τ' οὐρανοῦ γιά τὸ χαμὸ τῶν δυὸ μας
Σημάδι βάνει τίς ψυχὲς τίς καθαρὲς τῶν δυὸ μας.
Κάτσε στὴ γλὴ, ἀγάπη μου, γιατί ὕστερ' ἀπὸ λίγο
Θὰ μεγαλώσ' ἡ γλὴ αὐτὴ με τὴ σποδιά τῶν δυὸ μας.

29

Ὅσάν νερὸ τοῦ ποταμοῦ κι' ἀγέρας τῆς ἐρήμου
Κάθε νέα μέρα χάνεται ἀπὸ τὴν ὑπαρξή μου . . .
Μὰ γιά δυὸ μέρες μοναχὰ δὲ νοιάστηκα ποτὲ μου . . .
Γιὰ κείνην ποῦ πέρασε και γιά τὴν αὐρινή μου.

ΚΩΣΤΑΣ ΤΡΙΑΝΕΜΗΣ

(*) Συνέχεια σελίδας 336 (ἀριθ. 572 — 1915) τοῦ «Νουμά».

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΕΤΟΣ ΕΒΔΟΜΟΝ ΓΕΝΙΚΟΣ ΙΣΟΛΟΓΙΣΜΟΣ

ΑΠΟ 1ης ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ ΜΕΧΡΙ 31ης ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ 1915

ΕΝΕΡΓΗΤΙΚΟΝ

Εγκατάσεις γραφείων Δευθύνσεως πλέον άξια επίπλων 'Υπερωκ. 'Ελλ. 'Ατμοπλοίας	Φρ.	1.000.—
Εγκατάσεις γραφείων Πειραιώς	»	1.—
Μείον		
Τ' άποσβεσνύμενα	Φρ.	5.002.—
	»	5.000.—
ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ		
'Υπερωκ. ΠΑΤΡΙΣ άρχ. άξια	Φρ.	2.030.979.80
Πλέον προσθ. β' θέσ. 1915) 13	»	70.121.69
Μείον		
άπόσβ. μέχ. 31 Δεβρίου 1915 φ. 1258225.70	»	2.110.101.40
'Απόσβεσις 1915	»	1.408.225.10
'Υπερ. ΙΩΑΝΝΙΝΑ άρχ. άξια	»	981.787.35
Μείον άποσβ. π. έτών Φρ.	»	130.066.85
» » έτους 1915	»	150.000.—
'Υπερ. ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ τίμ. άγορας του 1.450.000.—	»	1.450.000.—
Μείον άπόσβεσις έτους 1915	»	150.000.—
'Υπερ. Β. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ άξια του	»	6.463.015.20
Μείον άπόσβ. έτους 1915	»	790.000.—
Φορηγ. α) π ΦΡΙΕΣ άρχ. άξια	»	972.943.30
» » ΠΑΡΑΛΟΣ »	»	922.463.30
» » ΠΟΝΤΟΠΟΡΟΣ »	»	1.491.706.15
» » ΝΕΣΤΟΣ άρχ. άξια	»	1.487.510.55
Μείον		
'Απόσβ. περ. έτών Φρ.	»	4.874.628.30
» » έτους 1915	»	367.344.95
'Επιθ. α) π ΕΣΠΕΡΙΑ άρχ. άξια	»	318.608.05
Μείον άπόσβ. 1914 Φρ.	»	30.481.25
» » 1915	»	35.000.—
α) π Κεφλ. άξια του	»	1.500.996.65
Μείον άπόσβεσις 1915	»	180.000.—
α) π ΑΣΙΑ άξια του	»	1.500.527.85
α) π ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ ΣΟΦΙΑ καταφλ. έναντι εις ναυπηγούς Ρ'κόν ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ άξια του	»	126.160.85
Δέκα φορηγίδες » των	»	50.664.75
Βενζινακας » »	»	2.750.70
Μείον άπόσβ. παρελθ. έτών	»	4.129.55
» » έτους 1915	»	20.000.—
Χρώγραφα και Μετοχαι 'Εταιρειών		
'Ασφάλιστρα άτιμολογών προκαταβληθέντα		

Μετοχικών Κεφάλαιον	Φρ.	25.000.000.—
Μείον Μετοχαι μήπω έκδοθεσσι φρ.	»	6.850.000.—
» Μετοχαι έν χερτοφυλακείω	»	1.000.000.—
» μήπω έν κυκλοφορία	»	7.850.000.—
'Αποθεματικών Κεφάλαιον		
'Εκτακτον 'Αποθεματικόν		
Κρατήσεις δι' ένδεχομένης ζημίας		
Λύτασφέλεια άτιμολογών		
Ταμείον Περιθάλψεως προσωπικου και πληρωμάτων		
Μερίσματα παρελθ. χρήσεων μήπω ζητηθέντα		
Νέολοι έπιδατών προκαταβληθέντες		
'Ενυπόθηκα δάνεια άτιμολογών		
Συναλλάγματα μήπω λήξαντα		
'Υπερωκεάνειος 'Ελληνική 'Ατμοπλοία		
Διάφοροι άνοικτοι λογαριαμοι πιστωτικοι		
Προσωνινοι λογαριαμοι φόροι δημοσίου		
Μέρισμα Β' εξαμηνίας 1915		
» έπι 4.000 'Ιδρυτικόν Τίτλων		
Κέρδη και Ζημιαι υπόλοιπον εις νέον		

984.597
321.450.65

8.376.391.40
4.263.278.35
3.074.651.30
3.675.470
155.446.75

φορηγή, ατιμολογια, προκατωλ. εφοδα τα., εν εκτελεσει
 'Ελληνικων Διμισιον. Ανταλλαγμα χρισεως επιταξεως
 Απομολοσιων, τοκοι, ναυλοι κλπ. Απομολοσιων του
 Τριμειου, Τραπεζικη και Διαφοροι χρεωστικοι

99.049.75	27.895.922.05	Φρ.
1.047.178.90	157.781.05	Δρ.
1.094.319.45	75.542.75	»
4.624.698.80	17.150. —	»
	560.736.15	»
	2.017.397.30	»
	405.176.25	»
	629.937.50	»
	1.763.340.50	»
	464.306. —	»
	1.076.528.15	»
	38.877.15	»
	367.245.60	»
	373.352.20	»
	148.629.30	»
	371.708.85	»
	236.663.80	»
	239.577.35	»
	500.000. —	»
	1.724.000. —	»
	4.588.939.50	»
	15.756.889.40	Φρ.

ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΤΗΣ ΜΕΡΟΣ

ΒΕΘΛΑ
 Εξοδα διαχειρισεως και Γενικα
 υναλ) και διαφορα
 Φόρος Δεκαετίτου επί 171.500 μετοχών
 Αοφάλιστρα Υπερωκεανικών επίδοτ. Ατιμολοσιών
 Γαιάνθρακας » Ατιμολοσιών
 Εξοδα συντηρισεως υπερωκεανικών Ατιμολοσιών
 Μισθοι πλινρωμάτων » »
 Τροφαί » » »
 Υλικά και εφόδια » »
 Διάφορα εξοδα λιμενικά, φαρικά, και φόροι ειστηριών
 Ένοίκιου, Προσωπ. και συντήρ. Λουρη, Τηλεγρ. Ατιμολοσιών
 Κεφαλικα Φόροι Αμερικης
 Τόκοι
 Ζημία Ατιμολογια, Ρομ. ΚΕΝΤΑΥΡΟΣ και παρελθ. χρισεω
 » προκύψασα ναυγ. α)π «ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ»
 » εκ συλλήψεως α)π «ΜΟΝΤΡΟΠΟΣ»
 » ες άβαριών Απλοίων και διαφοροι Αποζημιώσεω
 Αόταφέλειαι Ατιμολοσιών
 Αποδόσεω ός εν τή Ένεργητικώ αναφέρονται
 Υπόλοιπον Κερδών πρὸς διάθεσιν

«ΚΕΡΔΗ ΚΑΙ ΖΗΜΙΑ»
 Ε Σ Ο Δ Α
 Υπόλοιπον 31ης Δεκεμβρίου 1914 εις νέον
 Εισπραξεω εκ καθαρών ναύλων επιβατών και)
 Εμπορευμ. επιβατ. Ατιμολοσιών
 Κέρδη καθαρά φορητηγών Ατιμολοσιών
 Κέρδη διάφορα
 Προκύψασα διαφορα άξιας ναυγ α)π «ΕΛΗΣΠΟΝΤΟΣ»
 « » « » « »
 « » « » « » « »
 « » « » « » « »

Διάθεσις καθαρών κερδών δραχ. 4.588.939.50

3 ο)σ Αποθεματιών επί άνω κέρδους	Φρ.	137.668.20
3 ο)σ Ισοστά Δισκ. Συμβουλίου μεϊον ύπολοίπου 1914 επί Φρ.	Φρ.	133.173.85
2 ο)σ » Γενικω Αιευθυντω » » »	»	88.782.55
Μεϊον 5 ο)σ Φόρος Δημοσιου	Φρ.	221.956.40
5 ο)σ Φόρ-ε Δημοσιου επί μερίματος Α' και Β' έσοδη. και ίδρωτ. τίτλων Φρ.	»	11.097.80
2 ο)σ Χαρτόσημον μερισματαπειδεω	»	208.673.45
5 ο)σ Φόρος Δημοσιου επί Αποθεματικοῦ Κεφαλοιου	»	79.295.90
5 ο)σ » ποσοτών Συμβουλ. και Αιευθυντω	»	6.883.40
Επίχοσις Τριμειου περιθάψεωσ προσωπικω και πληρωμάτων	»	11.097.80
Μέρισμα προσωπικων πρὸς φρ. 7 κατά μετοχήν καταδελθηθέν τὰς μετὰχου	»	28.000. —
» δριστηκόν » » 14 » »	»	3.601.500. —
» » επί 4.000 ίδρωτ. τίτλων Φρ. 71 εφ' έκάστου τίτλου	»	284.000. —
Υπόλοιπον κερδών άφιέμενον εις νέον	»	20.962.15
	Φρ.	4.588.939.50

Ο ΓΕΝΙΚΟΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΔΕΘΝΙΔΑΣ Κ. ΕΜΠΕΡΙΚΟΣ
 Η ήμερα της έναρξεωσ της πληρωμησ της ενάρξεωσ της πληρωμησ του μερίματος έρσιθήσεται παρὰ του Διοικητικοῦ Συμβουλιου μετά την έγκρισιν του Ισολογιουμο
 υπό της Γενικης Συνελευσεωσ κληθέταισ διά την 29ην Φεβρουαριου 1916.
 (Ουδέμια δημοσιεύσεωσ άναγνωρισθήσεται άνευ έγγραφουέντολης της Εταιρειασ).
 Έν Αθήναισ τῷ 30 Ιανουαριου 1916.
 Έντολή του Δισκ. Συμβουλιου
 Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΤΟΥ ΛΟΓΙΣΤΗΡΙΟΥ
ΑΝΔΡΕΑΣ Π. ΒΕΡΥΚΙΟΣ

ΚΡΙΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

ΔΗΜΟΣΘΕΝΗ Ν. ΒΟΥΤΥΡΑ.— «Ο Λαγκάς» κι άλλα δηγήματα. Σελίδες 127. Ἀλεξάνδρεια 1915. Ἐκδοσὴ τοῦ περιοδικοῦ «Γράμματα».

Ὁ Βουτυράς ἔφερ' ἕναν ἰδιαίτερο τόνο στὴ δηγηματογραφία μας, ἀπὸ τὰ 1900 πρῶτοφάνηκε. Ἡ ἐφήγησή του, ὅσο ἀπλὴ στὴ μορφὴ τῆς κι ἀνεπιτήδευτη, τόσο τρέμει ἀπὸ θολάδα κι ἀπὸ κάποια μυστικότητα, πού τυλίγει ὅλα γύρω τὰ πράματα τοῦ κόσμου καὶ τίς σκέψεις τοῦ νοῦ, τὴν ἀλήθεια καὶ τὴν πραγματικότητα, μ' ἕνα τράδηγμα ὀνείρου. Ὁ ἄνθρωπος τοῦ σήμερα, ὁ ἀνήμπορος κι ὁ ἀδύνατος, ὁ αἰσταντικός καὶ παραπονιάρης, πού τραβᾷ τὸ δρόμο τῆς ζωῆς παραπατώντας, πάντα προσπαθώντας νὰ δῆ μπροστά, νὰ βυθίσῃ τὸ νοῦ του στὸ αὔριο, μὰ μὴ μπορώντας νὰ ὑποταχθῇ ψυχρὰ καὶ μαθηματικὰ στὴ μοίρα του, ὁ ἄνθρωπος αὐτὸς πού τινάζεται ἀπὸ δυνατὰ πάθη, καὶ κάθε πράξη του καθρέφτης εἶναι μιᾶς βαθιᾶς σκέψης καὶ μιᾶς βαθύτερης αἰσθησης, μᾶς ζωγραφίζεται μὲ τέχνη ἀξιοπαρατήρητη, παντοῦ καὶ πάντα, κι ἀπ' ὅλες τίς ὄψεις καὶ τίς μεριές.

Ἡ ψυχολογία τοῦ συγγραφέα τοῦ «Λαγκά», δίχως νὰ εἶναι ἀναλυτικὴ, ἀντίθετα μάλιστα, τίς περισσότερες φορές ἔντονα καὶ λιγὸλόγ' ἀποδομένη, ἔχει δύναμη καὶ παραστατικὴ τέχνη, πού ἀποκαλυπτικὰ φανερώνει τίς διπλές τοῦ μέσα κόσμου, σάν κάτι κοινὸ καὶ περαστικὸ, σάν κάτι γινώστό, μὰ πάντα περασμένο ἀπὸ τὸ φανὸ μιᾶς λαχτάρας κι ἀνησυχίας, πού γιομίζει τίς λέξεις καὶ τίς φράσεις ἀπὸ φῶς μυστικόν. Τὸ φῶς τοῦτο γίνεται χτυπητὸ πιά καὶ πλημμυρισμένο, στὴν εἰκόνα του, στὴν παρομοίωση καὶ στὴν ἀλληγορία του. Μᾶς δίνει τὴ φύση, δίχως περιγραφή ψυχρὴ καὶ σχολαστικὴ, μὰ μὲ πινελιὲς ἀταχτες, σκόρπιες, μισοτέλιωτες. Δὲ χάνεται στὰ καθέκαστα. Ἀπαιτεῖ αὐτὰ νὰ τὰ συμπληρώσουμε μεις, ἀφοῦ μᾶς ἀφίνει τὴν εὐρυχωρία πού θέλουμε. Κάπου κάπου ξεγλιστρᾷ στὸν ἀέρα ἡ σκέψη του, ντυμένη μὲ μιὰ σάτιρα ἤσυχη καὶ γαλήνια στὸ φαινόμενο, μὰ πού τρέμει βαθιὰ τῆς κάτι τὸ ζωντανὸ καὶ τὸ πονεμένο γιὰ τὴν ἀνθρώπινη δυστυχία, πού μὲ τὰ χέρια τῆς τὰ ἴδια ἐτοιμάζει τίς σκληρὲς τῆς ἀλυσίδες.

Μὲ τὰ θέματά του, πού διαλέγει, σμίγει τὸν πραγματικὸ μὲ τὸ φανταστικὸ τὸν κόσμο, ἢ καλῆτερα τὸν ψυχικόν. Οἱ ἄνθρωποι του σέρνονται ἀπὸ σπαράγματα γύρω σὲ ἰδέες, πίστες καὶ φαντασιᾶς λογίς, σὰ θύματα μιᾶς μαύρης κατάρτας πού βαραίνει τὴ ζωὴ μας. Περνοῦνε καὶ πάνε σάν ἴσκιαι πού τοὺς βλέπουμε ἀπὸ κοντὰ, μὰ δὲν μποροῦμε νὰ τοὺς ἀδράξουμε σφιχτὰ κι ὀλόβολα. Ἔτσι περνοῦνε μέσ' ἀπὸ τὸ νοῦ μας τὰ περασμένα, θύμησες, λαχτάρεις καὶ πάθη, πού πεταλοῦδες τὰ κυνηγοῦμε γιὰ νὰ τὰ πιάσουμε. Ἔτσι περνα

κι ὁ κόσμος μπροστὰ μας, ξένος κι ἀλλοτινός, ὅσο κι ὅσο καὶ σαλεύουμε ἀνάμεσά του.

Μὰ τὸ ξετόλιμα τοῦ μύθου ὁ συγγραφέας, δὲ μᾶς τὸ φέρνει πάντα μὲ τὴ χάρη καὶ τὴ συμμετρία τῆς ἀρχιτεκτονικῆς. Τὴ βαριά καὶ καλοθεμελίωτην αἰκοδομὴ σὰ νὰ μὴ τὴν ἀγαπᾷ. Προτιμᾷ τὸ καλυδάκι πάνου στὸ βουνὸ ἢ καὶ στὸν κάμπο μέσα, πού γητεύει τὰ μάτια καὶ σέρνει τὴ φαντασία, μὰ πού ἕνας ἀέρας τὸ τραντάζει συθέμελο. Ἡ ὁμορφιά του βέβαια ἢ ἀπλὴ καὶ ζωτικὴ, μέσα στὰ χαράματα ἢ μὲς στὰ μεσημέρια καὶ στὰ δειλινά, ἔχει κάτι ἀξιολάτρευτο κατὰ τὴν ὥρα καὶ τὴ στιγμή. Τὸ ἴδιο ἀξιολάτρευτο πού ἔχει κ' ἡ τέχνη, γενικά, τοῦ Βουτυρά, φερμένη ἐλόϊσ' ἀπὸ τὴν ἀπλὴ του ψυχὴ μὲ τάνοιχτά τῆς μάτια, τὰ δυνατὰ καὶ γιομάτα ἀπὸ εἰλικρινεῖα, μάτια πού μᾶς ἀντιπεργίζουσι τὸ φῶς τοῦ κόσμου περασμένο ἀπὸ τὸ μαγνάδι τῆς ἰδιαίτερῆς τῶν αἰσταντικότητος.

ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ ΜΙΧΑ.— «Ἀναμνήσεις ἀπὸ τὴ Γερμανία». Σελίδες 80. Ἀθῆναι 1916.

Μέσα στὰ δεκαεννιά κεφάλαια τοῦ βιβλίου του ὁ κ. Μίχας μᾶς περιγράφει τὴν ἐντύπωσή του, ἀπὸ τὴ ζωὴ πού πέρασε σπουδαστὴς στὴ Γερμανία. Μὲ μιὰ κίνηση ζωντανὴ καὶ μ' ἕνα χρῶμα περίσσιο, συνθέτει τίς ζωγραφιές του, γιομάτες ἀπὸ ζητήματα διάφορα, τόσο καλλιτεχνικὰ, ὅσο κοινωνικὰ καὶ ἱστορικὰ. Ἡ παρατηρητικὴ τοῦ συγγραφέα, τὸ πνεῦμα, ἡ χάρη κ' ἡ λιγερὰ στὸ ὄψος μᾶς φέρνουν μπροστὰ μας, μ' ἕνα μάτι θερμὸ ἀπὸ ἀγάπη, τίς ὥρες καὶ τίς μέρες, πού τὸν ἐσφιξε στὴν ἀγκαλιά του ἕνας πολιτισμὸς «ἐλεύτερος καὶ δυνατός» πού τονὲ «θαυμάζει καὶ τὸν ἀγαπᾷ», καθὼς ὁ ἴδιος κηρύττει. Κι ἂν συχνὰ παρατηροῦμε στὸ γράψιμό του κάτι τὸ βιασμένο καὶ τὸ δημοσιογραφικόν, μὰ δὲν μποροῦμε ν' ἀρνῆθομε πὼς ἡ πένα του εἶναι γνώριμη τῆς τέχνης καὶ πὼς ὁ τόνος τῆς βλογγημένος εἶναι ἀπὸ τὴ λατρεία τῆς λύρας.

ΡΗΓΑΣ ΓΚΟΛΦΗΣ

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

«Φίλος σου». Ὁ κάθε τόμος πουλιέται 20 δραχμῆς. Ὅποια μέρα θέλεις πέρασε ἀπὸ τὸ γραφεῖο. — κ. Μικ. Πετρ. Τρίκαλα. Γράψε στὸν ἴδιο καὶ θὰ σοῦ τὸ στείλει. Ἡ ἀντρέσα του εἶταν τυπωμένη στὸ περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμά». — κ. Ἀλ-φας. Οὔτε αὐτὸ. Δοκίμασε ἀκόμα. Ἐλπίζουμε νὰ μὴ σοῦ κακοφαίνεται πού σοῦ μιλάμε ἔτσι λεύτερα. — κ. Μιλ. Καλ. Θὰν τὰ διαβάσουμε καὶ θὰ σοῦ ποῦμε. — κ. Α. Μιχ. Στὸ ἐρχόμενο φύλλο. — κ. Ρ. Γκ. Λάβαμε τὸ Βέλιο μὰ δὲ συγκινηθήκαμε καθόλου μὲ τὸ χιονομοριστικὸν τοῦ πρόλογο γιὰ τὴν ποίηση. Τονὲ βεγγάζαμε πολὺ σοβαρὰ γραμένο. Ὅσο γιὰ τὸν Παπαρηγόπουλο, πεθαμένος εἶναι ὁ ἄμοιρος καὶ δὲν μπορεῖ νὰ διαμαρτυρηθῇ γιὰ ὅ,τι κι ἂν τοῦ κάνουμε. Ὡς τόσο, ὁ Βέλιος ἀξίζει νὰ διαβαστεῖ κι ἀπὸ παιδιὰ κι ἀπὸ ἐφήβους. Ψέματα πὼς ὁ Βέλιος πάει γιὰ τὸ Μετάλλιο.

ΓΟΥΓΙΛΙΑΝ ΣΑΙΞΠΗΡ

Ο ΘΕΛΛΟΣ

Ο ΜΑΥΡΟΣ ΤΗΣ ΒΕΝΕΤΙΑΣ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ ΘΕΟΤΟΚΗ

12—

Ἄν σέ χαλάσω ἐσέ, ὑπὲρτρα φλόγα,
Μπορῶ στὴν πρώτη λάμψη νὰ σέ φέρω
Καὶ πάλι, ἂν μετανοιώσω μὰ ἂν σοῦ σήσω
Τὸ φῶς σου, ἐσένα, ποῦ ἢ τεχνήτρα ἢ φύση
Τῆς ὠμορφιάς τυπάρ! σ' ἔχει πλάσει,
Δὲν ξέρω ποῦ νὰ βρῶ κείνη τὴ σπιθα
Τοῦ Προμηθέα ποῦ θ' ἀναθε τὸ φῶς σου.
Τὸ ρόδο ἂν κόψω, δὲ μπορῶ καὶ πάλι
Βλάστηση καὶ ζωὴ νὰ τοῦ χαρίσω
Πρέπει νὰ μαρabwe θὰ τὸ μυρίσω
Ἄπάνου στὸ δεντρό! (Φιλεῖ τὴν Δεσδεμόνα). Βαλσα-
Ἄναπνοή, ποῦ ἐσὺ μπορεῖς νὰ κάμεις [μωμένη
Τὸ σπαθὶ τῆς νὰ σπάσει ἢ Δικαιοσύνη!
Ἔνα ἄλλο ἀκόμα!—Ἄς εἶσαι καὶ νεκρὴ
Σὰν τώρα! Σὲ σκοτώνω καὶ στερνὰ
Θὰ σ' ἀγαπῶ. Ἔνα ἀκόμα! τελευταῖο!
Τόσο γλυκὸ φιλὶ ποτὲ δὲ βρέθη
Τόσο θανατερὸ! Πρέπει νὰ κλάψω
Μὰ δάκρυα εἶναι σκληρὰ τὰ δάκρυα τοῦτα,
Κ' ἢ λύπη αὐτὴ εἶναι οὐράνια τιμωραεῖ,
Γιατὶ ἀγαπᾶ. —Συπνάει.

ΔΕΣΔ. Ποιὸς εἶναι; Ὁ Ὁθέλλος;

ΟΘΕΛ. Ναὶ Δεσδεμόνα.

ΔΕΣΔ. Θάρθεις στὸ κρεββάτι;

ΟΘΕΛ. Εἶπες τὲς προσευκὲς σου, Δεσδεμόνα;

ΔΕΣΔ. Ναί. Κύριε!

ΟΘΕΛ. Ἄν σε βαραινεῖ κάποιο κρῖμα

Ποῦ δὲ σοῦ τῶχει ἀκόμα συμπαθήσει.

Ἡ χάρη τοῦρανοῦ, περικαλέσου

Γιὰ κείνο ἀμέσως τώρα.

ΔΕΣΔ. Ὡμέ, Κύριέ μου,

Τί νόημα ἔχουν τὰ λόγια σου;

ΟΘΕΛ. Ὅ,τι σοῦπα

Κάμε μὰ κάμε γλίγωρα ἐγὼ φεύγω.

Δὲ θέλω, ὁ Θεὸς φυλάξοι, νὰ σκοτώσω

Τὸ πνεῦμα σου ἀπροετοίμιστο· δὲ θέλω

Καὶ τὴν ψυχὴ σου νὰ σκοτώσω.

ΔΕΣΔ. Τί;

Μιλεῖς γιὰ σκοτωμὸ;

ΟΘΕΛ. Ναί· δὲν τὸ ἀκούς;

ΔΕΣΔ. Τότε, οὐρανὲ σπλαχνίσου με!—

ΟΘΕΛ. Ἀμὴν ἀπὸ καρδιάς!

ΔΕΣΔ. Ἀφοῦ λὲς ἔτσι,

Νὰ μὲ σκοτώσεις, λέω, δὲ θὰ θελήσεις.

ΟΘΕΛ. Χμ!

ΔΕΣΔ. Σὲ σκιάζομαι ὅμως· τί εἶσαι τρομερός,

Ὅταν στριφογερνᾶς τὰ μάτια σου ἔτσι.

Γιατὶ νὰ σέ φοβοῦμαι; Δὲν τὸ ξέρω,

Ἄφοῦ δὲν ξέρω νὰ φταιξα καθόλου.

Κι' ὅμως γρικῶ πῶς σκιάζομαι.

ΟΘΕΛ. Στοχάσου

Τὰ κρῖματά σου.

ΔΕΣΔ. Κύριε, ἀχ εἶναι οἱ ἀγάπες

Ποῦχα γιὰ σέ!

ΟΘΕΛ. Γι' αὐτὸ θένα πεθάνεις.

ΔΕΣΔ. Θάνατος εἶναι ἀφύσικος ἐκείνος

Ποῦ ἀπὸ ἀγάπη σκοτόνει! Ἄλοίμονό μας!

Γιατὶ δαγκάνεις ἔτσι τὸνα χεῖλι;

Ποῦ πάθασμα αἱματόχαρο σὲ κάνει.

Νὰ τρέμεις ὅλος;—Φοδερὰ σημάδια

Αὐτὰ εἶναι· κι' ὅμως ἔχω πάντα ἐλπίδα

Ποῦ ἴσως γιὰ μὲ δὲ θὰ δηλήσουν.

ΟΘΕΛ. Σῶπα!

ΔΕΣΔ. Ναί, Κύριε· ἀλλὰ τί ἔχεις;

ΟΘΕΛ. Τὸ μαντῆλι

Ποῦ σοῦδωκα, ποῦ τόσο τὸ ἀγαποῦσα,

Τὸ χάριτες τοῦ Κάσσιου.

ΔΕΣΔ. Στὴ ζωὴ μου

Καὶ στὴν ψυχὴ μου, ἐγὼ ὄχι! Κράξε ἐδῶ

Ἐν ἄνθρωπο καὶ ρώτησ' τον.

ΟΘΕΛ. Καρδιά μου!

Φυλάξου ἀπὸ τὸν ἄδικο τὸν ἔρκο.

Κοίτεσαι στὸ κρεββάτι τοῦ θανάτου!

ΔΕΣΔ. Μὰ ὄχι γιὰ νὰ πεθάνω τώρα ἀκόμα.

ΟΘΕΛ. Ναί, τώρα εὐτύς. Γι' αὐτὸ ἔομολογήσου

Τὰ κρῖματά σου ἐλεύτερα, γιατί,

Κι' ἂν ἓνα ἓνα μ' ἔρκο σου τὰ ἀρνιόσουν,

Μ' αὐτὸ δὲ θὰ μποροῦσες νὰ μοῦ βγάλεις

Οὐδὲ νὰ πνίξεις τὴ σκληρὴν ἰδέα,

Ποῦ τὴν ἀναστενάξω! Θὰ πεθάνεις!

ΔΕΣΔ. Τότες, Θεέ, λυπήσου με!

ΟΘΕΛ. Ἀμὴν, λέω.

ΔΕΣΔ. Λυπήσου με καὶ ὁ ἴδιος! Ἄχ, ποτὲ

Τὸν Κάσσιο δὲν ἀγάπησα, παρὰ ὅπως

Προστάζει ὁ Θεός· σὰν ἄνθρωπο· ποτὲ μου

Δὲν τοῦδωκα κανένα θυμητάρι.

ΟΘΕΛ. Στὰ χέρια του ἐγὼ τὸ εἶδα τὸ μαντῆλι!

Ἐπιτορκή γυναῖκά! τὴν καρδιά μου
Πέτρα τὴν κάνεις, καὶ μὲ κάνεις φόνου
Νὰ ὀνομάζω τὴν πράξι, ποῦ θὰ κάμω,
Καὶ ποῦ θυσία τὴν ἔκρινα! Ἐγὼ τὸ εἶδα
Ἐκεῖνο τὸ μαντῆλι.

ΔΕΣΔ. Τότες τῶδρε.

Ποτὲ ἐγὼ δὲν τοῦ τῶδωκα' ἐδῶ φέρ' τον,
Καὶ τὴν ἀλήθεια ἄς πει.

ΟΘΕΛ. Τὴν εἶπε!

ΔΕΣΔ. Τί εἶπε;

ΟΘΕΛ. Πῶς σ' ἔλαθε!

ΔΕΣΔ. Παράνομα; Ἐμέ;

ΟΘΕΛ. Ναί!

ΔΕΣΔ. Αὐτὸ δὲ θὰ τὸ πει!

ΟΘΕΛ. Εἶναι σφαλισμένο

Τὸ στόμα του γιὰ πάντα. Ὁ τίμιος Γιάγος
Ἐφρόντισε γι' αὐτό.

ΔΕΣΔ. Εἶναι πεθαιμένος;

Ἔω οἱ φόδοι μου ἐδηγήσαν!

ΟΘΕΛ. Ὡς κ' ἂν ἦταν

Ζωὲς ὅλες οἱ τρίχες σου, ἡ μεγάλη
Ἐγδίκησή μου θὰ τὲς χώνευε ὅλες.

ΔΕΣΔ. Τὸν πρόδωσαν, ὠμέ, κ' εἰμαι χαμένη!

ΟΘΕΛ. Χάσου, πόρνη! Μπροστά μου τότε κλαῖς;

ΔΕΣΔ. Διόξε με, Κύριε, ἀλλὰ μὴ μὲ σκοτώσεις.

ΟΘΕΛ. Κάτου, πόρνη!

ΔΕΣΔ. Ἄχ κύριο μὲ σκοτόνεις, ἄφησέ με

Ἔως τὴν αὐγή νὰ ζῆσω!

ΟΘΕΛ. Ἄν ἀντιστέκεις...

ΔΕΣΔ. Μισὴ ὥρα!

ΟΘΕΛ. Ἐκκαμα ἀρχή καὶ θὰ τελειώσω.

ΔΕΣΔ. Μόνο νὰ εἰπῶ μιὰ προσευχή!

ΟΘΕΛ. Εἶναι ἀργά!

Τὴ στεναγιάζει.

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Αἱ! Κύριε, κύριέ μου, κύριε, κύριε!

ΟΘΕΛ. Τί εἶναι τοῦτος ὁ θόρυβος; Ἀκόμη

Δὲν πέθανε; δὲν πέθανε τελείως;

Ὁ ἀσπλαχνὸς ἐγὼ τώρα πονῶ.

Τοὺς πόνους σου δὲ θέλω νὰ μακρύνω.

Ἔτσι, ἔτσι.

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Αἱ! Κύριε, κύριε, κύριε!

ΟΘΕΛ. Ποιὸς μὲ κράζει;

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Κύριε, ἐνα λόγο θέλω νὰ σοῦ εἰπῶ.

ΟΘΕΛ. Ναί! ἀμέσως εἶναι ἡ Αἰμίλια. Ἐχει τελειώ-

Ἦρθε ἔσως νὰ μοῦ εἰπῆ τὸ σκοτωμὸ [σει]

Τοῦ Κάσσιου ἦταν ὁ θόρυβος μεγάλος.—

Ἄ δὲ σαλεύει πλιά, εἶναι σιωπηλή.

Σὰ μνήμη!—Νᾶρθε μὲσα, εἶναι καλὸ;—

Μοῦ κᾶζεται ξανά ἐκινήθηκε. Ὅχι!—

Τί νὰ κάμω; Ἄν μπεῖ μὲσα θὰ θελήσει

Τῆς γυναικὸς μου νὰ μιλήσει βέβαια.

Ποιανῆς; Τῆς γυναικὸς μου;—Πλιά δὲν ἔχω

Γυναῖκα! Εἶναι ἀνυπέφορτο! Ἄχ κνηφώρα!—

Τώρα ἔπρεπε, ἐγὼ λέω, βαρὺ σκοτάδι!

Ν' ἀδράξει τὸ φεγγάρι καὶ τὸν ἥλιο,

Κ' ἡ γῆ ἀπ' τὸ φόβο ἀλλάζοντας νὰ σπάσει!

ΑΙΜ. (Ἀπὸ μέσα). Παρκακλῶ νὰ σοῦ μιλήσω, Κύριε.

ΟΘΕΛ. Σ' ἐλημονοῦσα' μὰ ἔλα μέσα, Αἰμίλια.

Ἄγάλι, ἀγάλι ἀμέσως!—τὲς κουρτίνες

Θὰ κατεδάσω—ποῦ εἶσαι; (Ἀνοίγει τὴν πόρτα).

Ἐρχεται ἡ Αἰμίλια.

Τί μὲ θέλεις;

ΑΙΜ. Ἄσκημος φόνος, Κύριε, ἐγένηκε ὄξω.

ΟΘΕΛ. Τώρα;

ΑΙΜ. Ναὶ τώρα, Κύριε.

ΟΘΕΛ. Τὸ φεγγάρι

Θὰ βγήκε ἀπὸ τὸ δρόμο του καὶ θάρθε

Σιμώτερα στὴ γῆ ἀπ' ὅσο πρέπει!

Κ' ἔτσι οἱ ἄνθρωποι τραλαλῶνται.

ΑΙΜ. Ἐνα νέο,

Ποῦ τότε λὲν Ροδρῆγο, Βενετό,

Σκότωσε, Κύριε, ὁ Κάσσιος.

ΟΘΕΛ. Καὶ δὲν εἶναι

Ὁ Κάσσιος σκοτωμένος;

ΑΙΜ. Ὅχι, ὁ Κάσσιος.

ΟΘΕΛ. Ὁ Κάσσιος ὄχι; Τότε ὁ σκοτωμὸς

Κάνει παραφωνίες; κ' εἶναι βραχνή

Κ' ἡ ἐγδίκηση ἡ γλυκειά.—

ΔΕΣΔ. Ὡ ἀδίκως ἐσκοτώθηκα! Ἄχ ἀδίκως!

ΑΙΜ. Ὡ τί φωνὴ εἶναι αὐτή!

ΟΘΕΛ. Ποιὰ αὐτή; Τί λές;

ΑΙΜ. Ὡχου κ' ἄλλοι! ἡ φωνὴ ἦταν τῆς κυρᾶς μου!

Βοήθεια ἐδῶ! βοήθεια! ὦ μίλειε πάλι,

Γλυκειά κυρὰ μου, ὦ μίλειε, δεσδεμόνα!

ΔΕΣΔ. Παθαίνω ἀθῶα!

ΑΙΜ. Ποιὸς ἦταν ὁ φονηᾶς σου;

ΔΕΣΔ. Κνεῖς Μονάχη. Γειά σου, θύμιζέ με

Στὸν ἄντρα μου. Ἔχε γειά. (Πεθαίνει).

ΟΘΕΛ. Πῶς θάταν σκοτωμένη;

ΑΙΜ. Ποιὸς τὸ ξέρει.

ΟΘΕΛ. Τᾶκουσε ἡ ἴδια. Τῶπε! ἐγὼ εἰμαι ἀθῶος.

ΑΙΜ. Τῶπε. Θὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθεια.

ΟΘΕΛ. Σὰν ψεύτρα, ἐπὶ στῆς κόλασης τὲς φλόγες!

Ἐγὼ τὴν ἐθκνάτωσα,

ΑΙΜ. Ὡ τὴν κάνε!

Αὐτὸ περισσότερο ἄγγελου, καὶ σὲνα

Πιὸ μαῦρο ἀκόμα δαίμονα.

ΟΘΕΛ. Εἶχε γένει!

Ἄσωτη; κ' ἦταν πόρνη!

ΑΙΜ. Ἐμέκατά σου!

Δαίμονας εἶσαι.

ΟΘΕΛ. Αὐτὴ ἦταν δολερή!

Σὰν τὸ νερό.

ΑΙΜ. Μὲ τῆς φωτιᾶς τὴ βιάση

Δὲς ποῦ ἦταν δολερή! εἶχε οὐράνια πίστη!

ΟΘΕΛ. Τὴν εἶχε ὁ Κάσσιος, ρώτησε τὸν ἄντρα σου!

"Ας παιδευθῶ ἀποκάτω ἀπὸ τὰ βάθη
Τῆς κόλασης, ἀν ἦρθα δίχως δίκηο
Σὲ τοῦτο τὸ ἄκρος" ὁ ἄντρας σου τὸ ξέρει!

ΑΙΜ. Ὁ ἄντρας μου;

ΘΘΕΑ. Ὁ ἄντρας σου!

ΑΙΜ. Πῶς ἦταν μοιχαλιδα;

ΘΘΕΑ. Ναί με τὸν Κάσσιο. Ὡ ἀν ἦτανε πιστή,

Κι' ἀν ἐπλαθε ὁ Θεὸς γιὰ μὲ ἕναν ἄλλον

Κόσμο ἀπὸ ἀτόφιο καθαρὸ τοπάξι,

Δὲ θὰ τὴν ἐπουλοῦσα οὐδὲ γιὰ κείνον.

ΑΙΜ. Ὁ ἄντρας μου;

ΘΘΕΑ. Ναί αὐτὸς μοῦ τὸ πρωτόειπε.

Εἶναι ἄντρας τίμιος καὶ μισεῖ τὴ λήδα,

Ποῦ κάθε πράξη ἀκάθαρτη ρυπαίνει.

ΑΙΜ. Ὁ ἄντρας μου;

ΘΘΕΑ. Γυναίκα, τί ρωτᾷς

Ἐκνά; Σοῦ τὸ εἶπα, ὁ ἄντρας σου.

ΑΙΜ. Ὡ κυρά μου!

Ἐρῆκε νὰ γελᾷ ἡ παληανθρωπιὰ

Μὲ τὴν ἀγάπη. Ὁ ἄντρας μου σοῦ τόπε.

Πῶς σ' ἐγελοῦσε;

ΘΘΕΑ. Ναί, γυναίκα, ὁ ἴδιος

Ὁ ἄντρας σου, ὁ καλὸς μου, ὁ τίμιος φίλος μου.

ΑΙΜ. Ἄν τόπε, μισὸς κόκκος κάθε μέρα

"Ας σέπεται ἀπ' τὴν ἀθλία τὴν ψυχὴ του!

Λέει ψέμα στὴν καρδιά του! Αὐτὴ ἀγαποῦσε

Πάρα πολὺ τὸ βρωμερὸ τῆς ψῶν.

ΘΘΕΑ. Ἄ!

ΑΙΜ. Κάμε καὶ τὸ χειρότερο! Ὡσο ἀξίζει.

Τὸν οὐρανὸ αὐτὸ πῶκαμες, καὶ σὺ

Γι' αὐτὴν τόσο ἦσουν ἀξίος!

ΘΘΕΑ. Κάλλιο σῶπα.

ΑΙΜ. Μηδὲ μισὸ κακὸ ἀπ' ὅσο βαστάω

Δύναμη, ἐστὶ δὲν ἔχεις νὰ μοῦ κάμεις.

Βλάκα, κουτέ, κι' ἀγράμματα σὰν κόθρα,

Ἐσὺ ἔκαμες μὴν πράξη... Τὸ σπαθὶ σου

Δὲν τὸ φοβοῦμαι! Ἡὰ σε μαρτυρήσω,

Κι' ἀν εἶσοι ζωὲς εἶχα νὰ χάσω!

Βοήθεια ἐδῶ, βοήθεια! Τὴν κυρά μου

Σκότωσε ὁ Μαῦρος! Βοήθεια! Φόνος! φόνος!

"Ἐρχονται ὁ Μοντίνος, ὁ Γρατιάνος καὶ ὁ Γιάγος.

ΜΟΝΤ. Ἐδῶ τί τρέχει; τί εἶναι στρατηγέ;

ΑΙΜ. Ἄχ ἦρθες, Γιάγος; Τώρα εἶσαι καλά

Ποῦ οἱ ἀνθρώποι στὴ ράχη σου φορτόνουν

Τὰ φονικά τους.

ΓΡΑΤ. Λέγε μας τί τρέχει.

ΑΙΜ. Βγάλ' τον ψεύτη τὸν ἀθλιο ἀν ἄντρας εἶσαι!

Ἐσὺ, λέει, τούπες, ποῦ ἡ γυναίκα του ἦταν

"Ἀπιστη. Μὰ δὲν τόκαμες, τὸ ξέρω

Δὲν εἶσαι τέτοιος; μίλειε, τί ἡ καρδιά μου

Εἶναι γιομάτη!

ΓΙΑΓ. Τούπα εἶ, τι ἐσκεπτόμουν,

Καὶ μοναχὰ εἶ, τι κι' ὁ ἴδιος τῶχει βρεῖ

Πιαστὸ καὶ φυσικό.

ΑΙΜ. Μὰ τούπες κι' ἔλας

Πῶς τὸν γελοῦσε;

ΓΙΑΓ. Τ'ῶπα.

ΑΙΜ. Τούπες ψέμα!

Ψέμα καὶ μισητὸ καὶ κολασμένο,

Μὰ τὴν ψυχὴ μου, ψέμα, ἕνα ἄθεο ψέμα!

Καὶ με τὸν Κάσσιο!—Τ'ῶπες, με τὸν Κάσσιο;

ΓΙΑΓ. Μὲ τὸν Κάσσιο, Κυρία τὴ γλώσσα βάστα!

ΑΙΜ. Τὴ γλώσσα νὰ βαστάξω! Θὰ μιλήσω!

Κοίτεται ἐδῶ ἡ κυρά μου σκοτωμένη,

ΜΟΝ. καὶ ΓΡΑΤ. Ὁ Θεὸς φυλάξει!

ΑΙΜ. Κ' εἶναι τὰ ψέματά σου ἢ αἰτία τοῦ φόνου!

ΘΘΕΑ. Τὰ μάτις μὴ γουρλόνετε, εἶναι ἀλήθεια!

ΓΡΑΤ. Ἀλήθεια τρομερή!

ΜΟΝ. Τεράστια πράξη!

ΑΙΜ. Εἶναι ἀτιμο κακούργημα! Ἀτιμία!

Τὸ σκέφτομαι, τὸ ζητάω. ὦχ, ὑποψιάζω!

Ὡ τί ἀτιμία! Στὸ νοῦ μου ἦρθε καὶ πρῶτα!

Θὰ σκοτωθῶ μονάχη μου! Ὡ ἀτιμία!

ΓΙΑΓ. Ζουρλή εἶσαι; πῆκανε σπίτι σὲ προστάζω!

ΑΙΜ. Κύριοι, ζητῶ τὴν ἀδεια νὰ μιλήσω.

Νὰ τὸν ἀκούω ἔχω χρέος, ἀλλὰ ὄχι τώρα!

Καί, Γιάγος, ἴσως πλιά σπίτι δὲ θὰ πάω.

ΘΘΕΑ. Ὡ, ὦχ! (Πιέφτει στὸ κρεββάτι).

ΑΙΜ. Κυλήσου χάμου καὶ βρυχήσου!

Τι ἐσκότωσες τὸ πλάσμα τὸ πλιὸ ἀθῆο,

Ἄπ' ὅσα εἶδαν τὸ φῶς.

ΘΘΕΑ. Μ' εἶχε ντροπιάσει! (Σηκόνεται).

Τώρα σὲ βλέπω, θεῖε; ἐδῶ στὸ κρεβδάτι

Κοίτεται ἡ ἀνιψιά σου τὴν πνοή της,

Εἶνε λίγη ὥρα, αὐτὰ τὰ χέρια, ἀλήθεια,

Τὴ σφάλισαν. Τὸ ξέρω πῶς ἡ πράξη

Ἀπάνθρωπη σὰς φαίνεται καὶ μαύρη.

ΓΡΑΤ. Καὶ μὲν Δεσδεμόνα;—Μὰ καλὸ εἶναι

Ποῦ πέθανε ὁ πατέρας σου! Ἡ παντρεία σου

Ἦταν ὁ θάνατός του· κι' ἀπ' τὴ λύπη

Ἐκόπηκε στὴ μέση, τῆς ζωῆς του

Τὸ γνέμα τὸ παληρό. Ἄν ἐξοῦσε ἀκόμα

Τὸ θέαμα θὰ τὸν ἔκανε νὰ κάμει!

Κίνημα ἀπελπισμένο· μὲ κατάρες

Θάδωχνε ἀπ' τὸ πλευρό του τὸν καλὸ του

Τὸν ἄγγελο καὶ θάπεφτε στὴν πίσσα.

ΘΘΕΑ. Ἄχ λυπηρὸ εἶναι! Μὰ τὸ ξέρει ὁ Γιάγος

Πῶς με τὸν Κάσσιο αὐτὴ χίλιες φορές

"Ἐκαμε τὴ ντροπή! Ὡ; κι' ὁ Κάσσιος τόπε,

Κι' ἀντάμειψε τὰ λάγνα του τὰ ἔργα

Μ' ἐκεῖνο τὸ σημάδι τοῦ ἔρωτά μου,

Ποῦ ἐγὼ τῆς πρωτοχάρισα! Ναί τὸ εἶδα

Στὰ χέρια του ἦταν ἕνα ἀρχαῖο μαντίλι,

"Ἐνα θυμητικὸ ποῦ τῶχει δώσει

Τῆς μάννας μου ὁ πατέρας μου!

ΑΙΜ. Οὐρανέ!

Δύναμες τοῦρανοῦ!—

ΓΙΑΓ. Δὲν ἦσουχάζεις;

ΑΙΜ. Ὡξω θὰ βγεῖ, θὰ βγεῖ! τί νὰ ἦσουχάσω;

Σάν τὸ Βορρηᾶ ἀνοίχτᾶ θένᾶ μιλήσω
 Θεὸς κι' ἀνθρώποι καὶ δαιμόνια, ἔλοι ἔλοι,
 Ἄς μοῦ φωνάζουν ἔλοι εἶναι ντροπή,
 Θὰ μιλήσω!
 ΓΙΑΓ. Ἐχε γνώση κι' ἄμε σπῆτι!
 ΑΙΜ. Δέν πάω.

Ὁ Γιάγος βγάξει τὸ σπαθὶ γιὰ νὰ πληγώσει
 τὴν Αἰμίλια

ΓΡΑΤ. Ντροπή! Γυναικὶ θὰ σκοτώσεις;

ΑΙΜ. Ἄλλα Μαῦρε, τὸ μαντήλι ποῦ εἶπες,
 Ἐγὼ ἔτυχε νὰ τὸδρω καὶ τοῦ ἀντρός μου
 Τῶσκα, τί συχνὰ μὲ σοβάρωτη
 Ἐπίσημη, ποῦ ἀλήθεια πολὺ λίγο
 Ἐπιτίριζε σὲ τέτοια μικροπρέπεια,
 Μοῦχε ζητήσε: νὰ τὸ κλέψω!

ΓΙΑΓ. Πόρνη!

ΑΙΜ. Αὐτὴ στὸν Κάσσιο νὰ τὸ δώσει! Ἄχ, ὄχι!
 Τὸ βρήκα ἐγὼ καὶ τὸδωσα τοῦ ἀντρός μου.

ΓΙΑ. Δὲς φέμα, λέρᾶ!

ΑΙΜ. Μὰ τὸν οὐρανὸ,
 Λέω τὴν ἀλήθεια, κύριο! Ἀλήθεια λέω!—
 Φονεῖα κουτέ!—Μὰ ἔνας ζυρλὸς μὲ μία
 Τόσο καλὴ συμβόλι τί θάκανε ἄλλο;
 ΟΘΕΛ. Στὸν οὐρανὸ λιθάριζ δὲν ὑπάρχουν
 Παρὰ γιὰ τὲς βροντὲς;—Σπάνιε κκοῦργε!

Ρίχνεται νὰ σκοτώσει τὸ Γιάγο. Ὁ Γιάγος ἀπὸ

πίσω λαβώνει τὴν Αἰμίλια καὶ φεύγει.

ΓΡΑΤ. Σφοδρᾶζεται ἡ γυναικὶ! Βέβαια αὐτὲς
 Σκότωσε τὴν γυναίκα του!

(Ἀκολουθεῖ)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γραμμὴ Πειραιῶς—Ἀλεξανδρείας

Μόλις ἐκ τῶν ἀγγλικῶν ναυπηγείων παραλειφθὲν θαλαμηγὸν «ΣΥΡΙΑ» ταχύτητος 15 μιλίων, ἀμυθῆτου πολυτελείας καὶ ἀνέσεως ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας) ἕκαστον ΣΑΒΒΑΤΟΝ ὥρα 3 μ. μ. κατ' εὐθείαν δι' Ἀλεξανδρείαν.

Γραμμὴ Πειραιῶς-Θεσσαλονίκης-Καβάλλας

Γραμμὴ Πειραιῶς-Κυκλάδων

Τὸ μὲ διπλοῦς ἑλικας καὶ μηχανὰς ἀφθάστου ταχύτητο πολυτελείας καὶ ἀνέσεως θαλαμηγὸν ἀτμόπλοιοι «ΕΣΠΕΡΙΑ» ἀναχωρεῖ ἐκ Πειραιῶς (Παραλία Τρούμπας).

Ἐκάστην ΤΕΤΑΡΤΗΝ, ὥρα 10.30 μ. μ., διὰ Σῶρον Ἀνδρον. Κόρθιον καὶ Τήνον.

Ἐκάστην ΠΑΡΑΣΚΕΥΗΝ, ὥρα 8ην μ. μ. κατ' εὐθεία διὰ Θεσσαλονίκην-Καβάλλαν.

Διὰ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

Ἐν Ἀθήναις. Γραφεῖα Γεν. Διευθύνσεως, ὁδὸς Ἀπελλοῦ ἀριθ. 1 καὶ εἰς τὰ Πρακτορεῖα ταξειδίων κ. κ. Θωμᾶ Κοῦκ καὶ Υἱοῦ, Ἀδελφῶν Γκιόλμαν καὶ Σ. Σωτιάδου, (Πλατεία Συντάγματος) καὶ Ἰωάν. Ρέντα (παρὰ τὸν ἠλεκτρικὸν σταθμὸν Ὀμοιοῖας).

Ἐν Πειραιεῖ. Γεν. Πρακτορεῖον, ὁδὸς Φίλωνος, 44, (ὄπισθεν Ἀγίας Τριάδος).

Ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Μ. Π. Σαλβάγον, ὁδὸς Ἀντωνιάδου (Ἐκ τοῦ Πρακτορείου)

ΕΘΝΙΚΗ ΑΤΜΟΠΛΟΪΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Γενικὸς Διευθυντὴς ΛΕΩΝΙΔΑΣ Α. ΕΜΠΕΙΡΙΚΟΣ

ΤΑΧΕΙΑ ΓΡΑΜΜΗ ΕΛΛΑΔΟΣ—ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ

Τὸ μέγα Ἑλληνικὸν ὑπερωκεάνειον

ΠΑΤΡΙΣ

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς μέσω Καλαμῶν-Πατρῶν κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 15 Φεβρουαρίου
 Ἐπίσης τὸ ταχύπλοιο ὑπερωκεάνειον

ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΗΣ

Θέλει ἀναχωρήσει ἐκ Πειραιῶς κατ' εὐθείαν διὰ Νέαν Ὑόρκην τὴν 26 Φεβρουαρίου.

Δι' ἐπιβάτας, εἰσιτήρια καὶ περαιτέρω πληροφορίας ἀπευθυντέον:

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ: Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας ὁδὸς Ἀπελλοῦ 1. Ἀριθ. τηλ. 320.

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ: Γενικὸν Πρακτορεῖον Ἐθν. Ἀτμοπλοίας τῆς Ἑλλάδος, ὁδὸς Φίλωνος ἀρ. 44 (ὄπισθεν Ἀγίας Τριάδος). Ἀρ. τηλ. 127.

Οἱ θέλοντες νὰ ἀποκλιθεῖσι θέσσει ἀνάγκη νὰ δηλώσωσι ἐγκαίρως εἰς τὰ Κεντρικὰ Πρακτορεῖα τῆς Ἐταιρίας καὶ εἰς τοὺς κατὰ τόπους ἀνεγνωρισμένους ἀντιπροσώπους.

Ὑποστηρίζοντες τὰ Ἑλληνικὰ ἀτμόπλοια, ὑποστηρίξτε τὴν Σημαίαν ὁδὸς, μεγαλύνετε τὴν Πατρίδα ὁδὸς.